

EL MISTERI DE NADAL..

A Dña. Encarnació Mora de Pafella.

Aquell dia ,a trenc d'alba,ningú hagués cregut que el món havia arribat a la " plenitud dels temps".Era un dia completament inedit: com aquell no n'havia estat creat creat un altra.

Aquell dia esclataria el " gran secret de Déu ". ¿ Quin era aquest secret ? El secret,realment meravellós,gelosament guardat des de l'eternitat,és que la Santíssima Trinitat havia decidit que el Fill de Déu es faria home.

¿ Però és que Déu té un Fill ? Si. I era necessari que l'home sabés que havia arribat per fi,la plenitud de la Revelació.Era necessari que l'home sabés,perque l'interessava moltíssim,que Deu no és un monarca solitari que viu més enllà dels n'uvols,sino una Trinitat de persones que s'estimen amb un amor perfecte. Aquesta Trinitat existeix eternament,peró a n'ella hi ha una unitat de naturalesa. Suposant - i perdoni el lector- que en un moment donat,Déu hagués començat a exietir hauria sigut simultània en el temps l'existència de les tres persones divines. No obstant, Déu Pare és ell que dona la vida i engendra a Déu Fill,i de l'amor recíproc del Pare i del Fill procedeix l'Esperit Sant. Hi ha una misteriosa fusió d'amor en les tres divines persones,una cosa aixís com entre el foc,la calor i la llum. I si no hi ha desigualtat de temps entre les tres persones

divines, tampoc existeix entre elles desigualtat de categoria perquè totes poseeixen una mateixa naturalesa divina, i aquesta naturalesa és única, per això les tres persones són un sol Déu.

Aquesta trinitat en la unitat aqueix amor de les tres persones és lo més admirable de la divinitat. Perquè, imaginem que Déu hagués sigut monarca solitari. El seu amor a si mateix l'hauria convertit en un monstre d'orgull i la mateixa creació hauria sigut monstruosa. Després de l'encarnació del Verb, un Déu sense trinitat de persones no es pot imaginar. Seria la negació d'amor diví. L'Alá dels musulmans, per molt respectable que sigui, perquè al fi i al cap, intencionalment, és el Déu únic, el nostre Déu, representa un empederiment en el coneixement científic de la divinitat revelada per Jesucrist, Fill de Déu. Creure en un Deu unipersonal és renunciar a la redempció i al sistema de la nostra adopció, com a fills de Déu de la qual només el Fill de Déu encarnat té el secret mitjant sant la gràcia.

La creació i conservació de l'univers és un treball constant, producte d'un amor i d'una imaginació immensos. I han treballat i treballen igual a n'aquesta tasca les tres persones divines, encara que al Pare li atribuim les obres de la creació, al Fill la Sabiduria i a l'Esperit Sant la perfecció en la santedat i el govern de l'Església. Però consti que Deu té un sol poder i una voluntat única encara que s'ha de tenir presen-

sempre present que a cada una de les tres persones hi han propietats que'ls hi son característiques, com la propietat d'engendrar és del Pare, la d'esser Fill ho és de la segona persona i la de procedir del Pare i del Fill ho és de l'Esperit Sant. Entre les tres persones hi ha un nombre ordinal, però una unitat de naturalesa, de voluntat i de poder. Hi ha una immensa poesia a la contemplació i adoració del misteri de la Trinitat.

Era doncs absolutament necessari que l'home tingués sobre la Trinitat divina una informació més concreta que lo que's deixava entre-veure en els llibres sagrats d'Israel. Era necessari perquè anava a esclatar el "gran è secret de Déu" perquè ^{ales altures} s'havia decidit que'l Fill de Déu es faria home. El Verb, la Paraula de Déu, la Sabiduria de Déu igual amb tot al Pare i a l'Esperit Sant, naixeria d'una dona. Conixer l'origen d'aquest Déu -home ens era molt necessari.

¿Pero, no és horrorós que volgués neixer d'una dona? No. Perquè encara que pecador l'home, creat a imatge i semblança de Déu era tan digne d'estimació i, Déu en efecte ens estima tant que no l'horroritzaba al Verb de Déu estar-se a les entranyes d'una Verge. Déu desitjava fer-se comprendre i estimar ^a pels l'home. A l'home li era necessari saber estimar a Déu. Com més el compregués més s'elevaria la dignitat del nostre ésser fins a arribar a fer possible que fossim fills adoptius de Déu, que és la missió filial de Jesús Jesucrist. Per a que això fos una realitat, el Fill de Déu seria també fill d'una Verge, es faria nen, es deixaria clavar a una creu pels nostres pecats i, posseint una naturale-

sa divina, i una naturalesa humana, seria realment el nostre germà gran.

Peró ¿Per qué el Fill de Déu, el Crist o sigui l'ungit de Déu naixeria d'una verge?

La generació del Fill de Déu per la voluntat de la carn i de la sang no podia interessar a qui posseïa la filiació divina. Ademés, si bé Déu havia creat la vida sexual, no era per aquest camí, contaminat pel pecat original, per on podia venir la redempció. Déu donaria a la mare del seu Fill el poder de la fecunditat virginal, perquè el prodigi de l'encarnació fos més digne del Fill i de la Mare. Concebut amb la sang més pura de la Verge, el Déu-home serà verdader home i la mare serà verdaderament Mare de Déu.

Coneixem ja el " gran secret de Déu " Però aon és aquesta verge ?

En aquellstemp el nom d'aquesta verge també formaba part del " gran secret de Déu ".

Contemplem-la a la seva vida terrenal. Té uns quinze anys, viu a Nazaret, la seva patria i és l'obra més perfecta qu'ha sortit de les mans de Déu. La divinitat s'ha recreat contemplant-la des de l'eternitat quan encara només era una idea. I en virtut de dels mèrits previstos de la passió i mort del seu futur Fill Jesucrist, l'ha omplerta de gràcia i l'ha preservada del pecat original. Es diu Maria, com tantes dones d'Israel, però amb permis de Déu un dia es podrà anomenar a sí mateixa, Immaculada Concepció, perquè és cert que Déu des de l'eternitat la va imaginá immaculada. Filla de pare i mare com nosaltres, el pecat d'Adam i Eva no l'ha tocada. Aixís ha glorificat Déu a l'es-

perit humà en la persona d'aquesta verge. I un dia, després de la seva mort, que serà dolentíssima, com una dormició serà ressuscitada i portada als dels. Així glorificarà Déu al cos humà de la Verge, com va glorificat la seva ànima. Déu no permetrà que la corrupció del sepulcre la toqui i que la seva ànima comporti una llarga i antinatural separació del cos, imposada per la mort, llei fatal ~~imposada per la mort imposada~~ de l'humanitat. Més grans honors no's poden concedir a una dona.

Es deliciós considerar l'història a repel o sigui que, en el cas de la Verge Maria, i coneixent tota la seva biografia, resulta sumament agradable en un punt donat del seu meravellós destí. Si llegíssim per primera vegada l'història de Maria o de Jesús l'impressió seria sorprenent. Doncs bé, coneixent ja l'història de Maria situem-nos ara en el gloriós dia de l'encarnació del Fill de Deu, en aquell dia que senyalava la plenitud dels temps, el dia de la revelació del " gran secret de Déu". Aqueixa que en aquest moment tal vegada ve de la font pública, aquesta que s'ignora a sí mateixa serà la mare del Fill de Déu i és la mateixa que quan sigui al cel amb carn i ossos s'apreixerà als sants i serà nomenada Verge de Lourdes o Verge de Fátima. I no obstant, de tot això ni ella ni ningú no'n sap res. Ella no sospita res. Com cada dia, tal vegada ha anat a buscar aigua i, a la font ha parlat una mica amb les seves amigues. Ella no sap res de la meravellosa aventura que se li espera una aventura ^{d'una grandesa gens} ^{igual} ~~com cap altra~~, com ningú en disfrutarà d'altra en aquest món. Serà feta, com si res, Mare de Déu, Mare del Fill de Déu humanitzat. Ella com tan

tants espera l'adveniment del Messies i ha pregat molt perquè Déu acceleri, l'aconteixement. En la seva oració s'eleva fins a la vida íntima de Déu perquè ella no té ni rastre de pecat. El misteri de la Trinitat l'ha intuït ja fa molt temps. Ja que hi ha un Fill de Déu - pensa ella - ningú com Ell podria restaurar la filiació divina dels homes. Se sent mare de tots nosaltres: va fins a la virginal encarnació de desitj. però en aquest moment es veu confosa i se sumeix a la més profunda adoració. Contemplan a Déu aquesta noia arriba ~~suiv~~ a altures de vértig. El misteri de Déu un i trino, Maria és la primera persona del món que l'ha captat - casi diríem robat - amb tota la seva majestat. I, unida a la intimitat de Déu, del gran misteri de la Trinitat ha passat a descobrir el " gran secret de Déu "relatiu a l'encarnació del Verb. Ella segueix ignorant-se a sí mateixa, però ja que Déu té un Fill es podria fer nen, ens el podria donar perquè el beséssim.... Si Déu s'humanitzés el món es divinitzaria. Tot tindria un nou sentit. Maria sap que el Fill de Déu per a fer-se home descendirà de David, com ella mateixa. Ella comprèn com ningú el Salm en el qual, mil anys avans, el rei David, el seu avi llunyà ~~exclamava~~ profèticament: " Digué el Senyor (Déu Pare) ~~ai~~ al meu Senyor (Déu Fill): assentat a la meva dreta ". Fou segurament pensant Maria en la Trinitat que va esclatar el "gran secret de Déu."

Ha arribat l'horà de l'humanització del Verb, el Fill de Déu. Com que Déu ens estima tant ens ha volgut donar el seu propi Fill. I heus aquí que Gabriel, l'Àngel

del Senyor, s'apareix a la Verge dient-li :

~~¡ No temis, Maria, perquè has trobat gràcia davant prop de Déu. Sápigues que tindrás un fill i l'anomenarás Jesús. Aquest serà gran, i serà nomenat Fill de l'Altíssim: i el Senyor li donarà el tron de David, el seu pare; i reinarà per sempre a la casa d'Israel i el seu regne no tindrà fi. I com Maria formulés l'objeció de la seva virginitat, no consentint perdre-la per cap concepte, l'Angel la va informar dient: ¡ L'Esperit Sant vindrà sobre teu i la virtut de l'Altíssim et farà ombra per consegüent lo Sant que naixerà serà nomenat Fill de Déu. L'Angel vol ampliar la seva informació. Fou ell mateix el que va anunciar a Zacarias espós d'Elisabet, el naixement de Joan Babbista. - Vetaqui-digué l'Angel - que Elisabet la teva cosina, també ha concebut fill a la seva vellesa i aquest és el sisé més, a ella que és nomenada l'estéril. Perqué cap cosa és impossible a Déu. Maria es va rendir:~~

+ Déu te salve, Maria, plena ets de gràcia, el Senyor és amb tí."

- ¡ No és això l'" Angelus ?" Certament, l'àngel Gabriel acaba de resar davant de la Verge el primer " Angelus " que s'hagi dit a la terra. Maria va quedar una mica sorpresa amb aquest saludo del que venia de part de Déu. I l'Angel continua dient:

! No temis, Maria, perquè has trobat gràcia ~~davant~~ prop de Déu. Sápigues que tindrás un fill i l'anomenarás Jesús. Aquest serà gran, i serà nomenat Fill de l'Altíssim: i el Senyor li donarà el tron de David, el seu pare; i reinarà per sempre a la casa d'Israel i el seu regne no tindrà fi. I com Maria formulés l'objeció de la seva virginitat, no consentint perdre-la per cap concepte, l'Angel la va informar dient:

! L'Esperit Sant vindrà sobre teu i la virtut de l'Altíssim et farà ombra per consegüent lo Sant que naixerà serà nomenat Fill de Déu.

L'Angel vol ampliar la seva informació. Fou ell mateix el que va anunciar a Zacarias espós d'Elisabet, el naixement de Joan Babbista.

- Vetaqui-digué l'Angel - que Elisabet la teva cosina, també ha concebut fill a la seva vellesa i aquest és el sisé més, a ella que és nomenada l'estéril. Perqué cap cosa és impossible a Déu.

Maria es va rendir:

Aquí tens a la serventa del Senyor, fassis en mi conforme a la teva paraula.

L'encarnació del Fill de Déu fou doncs subjecte al consentiment d'una noia.

L'Angel Gabriel havia sigut molt explícit: li havia parlat del misteri de la Trinitat com d'una cosa que Maria conegués perfectament. Déu Pare volia aquesta encarnació, Déu Fill la desitjava i Déu Esperit Sant faria el miracle..

Maria acababa d'ésser feta Mare de Déu perquè lo que s'havia encarnat a ella era el Fill de Déu. L'aventura de Maria no podia ésser més grandiosa. D'aquí a l'Assumpció als cels no podia ésser tot més lògic. En el Calvari Jesús ens la proposarà com a mare. Reina dels àngels és molt més important qu'ells. Tindrà altars, en els pobles ciutats i montanyes. I els artistes des de les catacombes, buscarán el seu retrat i en les èpoques del gòtic i del Renaixement les seves estàtues i pintures arribaran a lo meravellós. Els sants els cavallers i els poetes s'enamoraran d'ella i la seva missió serà acostar als homes al seu diví Fill.

Pero, continuem sobre el misteri de Nadal. ¿ Qui és aquest Nen que, a la cova de Betlem, Maria el dona a besar a les gent sencilla del poble ? Només ella i Josep, el seu espós, ho saben exactament. Perqué a n'aquesta noia, mare de Déu, se li va haver de donar un espós protector, un marit davant la llei. Ella i Josep eran dos cassos d'aquesta fecunditat virginal, no rara en aquells temps. Jesús va volgué neixer d'una dona verge. Era el més petit luxe que's podia concedir. La Verge el va donar a

llum sense dolor~~ee~~ per un d'aqu~~es~~ prodigis de sutilitat que Jesús feu ús rarament a la seva vida.. I el va alimentá amb la seva llet com totes les mares. Va contemplar com els ángels proclamaven el naixement del Salvador, i Ella amagava aquestes coses en el seu cor.

Aquest Nen que la Verge Maria ha reclinat a un pessebre, embolicat amb bolquers i amb palla de blat de Betlem, és el Fill de Déu. Però és tan home com tots nosaltres. L'ánima humana de Jesús fou creada, com la nostra, però a aqueix~~a~~ ánima se li va unir indiscutiblement la Segona persona de la Trinitat, el Verb diví.

A la persona de cada home hi ha un cos i una ánima. A la de Jesucrist, la seva naturalesa humana, perfecta com la nostra, és sostinguda per la persona divina del Verb, o sigui del Fill de Déu, fins a tal punt que es el Verb el que dona a la naturalesa humana de Jesucrist la seva realitat, la seva existencia i fins la seva santedat. Hi ha, doncs en Jesucrist dues naturaleses, la divina i la humana, i una sola persona. I no existeix confusió en aqueixes naturaleses, de manera que Jesús en el Calvari patirà com verdader home.

L'encarnació del Verb és docs una verdadera maravella. Déu es volgué fer home i ara aquest Déu-home és en els cels en cos i ánima com Maria, la seva Mare.

Jesucrist, durant la seva predicació freqüentment insistia sobre la seva divinitat repetint que el que veu a Ell veu al seu Pare. I el seu Pare va proclamar

que tenia en el seu Fill totes les opmlacencies.

L'encarnació del Verb ha donat al món un nou camí; només per Jesucrist es va al Pare, que és el camí la veritat i la vida.

La realitat de l'Encarnació del Verb es manifesta des de Betlem fins fins després de la Resurrecció de Jesucrist. A Betlem els pastors i els magues pogueren veure i tocar al Fill de Déu fet home. I després de ressuscitat pogué dir, quan s'aparegué als apòstols segons diu Sant Lluc: "Mireu les meves mans i els meus peus, que sov jo mateix: palpeu i mireu, que l'esperit no té carn ni ossos, com veieu que ting jo." (Lucas 24) i va menjar davant d'ells. I llavors aquest Jesús tan diví i tan humà, que volgué inventar, quel'humaníssim sagrament de l'Eucaristia en forma de pa, va concedir als seus sacerdots (Juan 22), el poder de perdonar els pecats. " Teniu l'Esperit Sant- digué - Als que perdonareu els pecats ,els hi son perdonats:als que els hi retindreu els hi serán retinguts". I dit això va bufar per a demostra que hi havia una base humana a tots els sacraments, una base que depén de l'encarnació del Verb, de l'humanització de la persona del Fill de Déu.

Td això és de fe. Ens arrodillem quan en el " Credo " de la missa diem: "et incarnatus est". Sant Joan a la seva primara carta (cap.4) diu: " En això coneixeu l'Es-

perit de Deu: tot esperit que confessa que Jesucrist és vingut en carn és de Déu. I tot esperit que no confessa que Crist és vingut en carn no és de Déu. I aquest és l'esperit d de l'Anticrist de qui vosaltre heu sentit que ha de venir, i que ara és ja en el món."

Sant Joan ens parla de l'Encarnació del Fill de Déu amb gran entusiasme. La seva primera epístola comença amb aquell llenguatge que tan sovint traïciona la seva emoció: "Lo que hem vist des de'l començament, lo qu'hem vist amb els nostres propis ulls, lo que hem mirat i han palpat les nostres mans tocant al Verb de vida...."

A n'aquest Jesús ,a n'aquest Verb de vida, nosaltres el mirarem, el tocarem i el besarem a la nit de Nadal.